

és egyszer csak váratlanul egy emlékkép...

Ezt annyira tudom utálni...pl. a fürdőkádban végiggondol valamit az ez ember, le akarja írni, de ez természetesen - lévén éppen a fürdőkádban, fürdés közben található meg - nehézségekbe ütközik, név szerint: vizes papírra nem lehet írni. Node mire kedves emberünk kikászálódik a kifejezetten marasztaló kádból, már rég elfelejtette, amit le akart írni. Én is így jártam. Ezért most két egészen más témát hozok fel. Az egyik egy meglepő felfedezés volt, hogy néhány, szinte teljesen lényegtelen emlékkép egészen mélyen beleivódik az emberbe. Ezek persze nem feltétlenül képek, ugyanúgy lehetnek érzések, illatok (azok kiváltképp), színek...a furcsa, hogy ilyen erősen megmaradnak, pedig annyira nem is fontosak. No persze általában szép emlékekhez kapcsolódnak...vagy olyanhoz, amit befejezetlennek tekintesz. Ugye másnak is szokott olyan érzése lenni, hogy "nem lehet itt a vége!" ? Bocsánat, rossz volt a kérdés. Nem arra vonatkozik, amikor szakít egy pár, vagy reménytelen szerelemről van szó, hanem pl. Te harmadikkos vagy az illető pedig éppen elballag. Annak idején nekem több embernél is megvolt ez az érzésem, és azóta nem tudom kiverni a fejemből őket. A másik téma egyfajta megérzés - kicsit kapcsolódva az előzőhöz. Volt már olyan, amikor teljesen váratlanul beugrott egy arc, egy mosoly, egy mozdulat valakiről, akivel régen nem találkoztál? És gondolkodtál már el rajta, miért pont akkor, ott és abban a helyzetben ugrott be? Persze a legegyszerűbb lenne felhívni az illetőt, megkérdezni, hogy nem-e történt vele valami, de sajnos vannak helyzetek, amikor ezt nem lehet megtenni, pedig a szívünk ezt diktálja. És a illatok még mindig megmaradnak, ha két éve nem éreztem, akkor is.

Created by Peter Molnar <mail@petermolnar.net>, published at 2004-05-17 10:13 UTC, last modified at 2021-05-11 11:49 UTC , to canonical URL <https://petermolnar.net/journal/es-egyszer-csak-varatlanul-egy-emlekkep/> , licensed under CC-BY-4.0 .